

[Forsvarsministeren.]

gang af bygningerne og manglerne, men alle spørgsmål herom kan naturligvis besvares i finansudvalget under sagens fortsatte behandling.

Hr. Kjeld Olesen talte om, at der burde udvises smidighed og åbenhed. Hr. Svend Haugaard tog denne tråd op og mente, at Christiania kunne fortsætte, hvis det opfyldte følgende betingelser: der skulle betales for el og vand, sundhedsforholdene skulle bringes i orden, folkeregisteret skulle have de fornødne oplysninger, og christianitterne skulle acceptere landets love.

Endvidere spurgte hr. Svend Haugaard, sådan forstod jeg det i hvert fald, hvorfor man først nu havde opdaget, at der var brandfare. Må jeg sige, at det har man skam ikke først opdaget nu. Københavns kommune har første gang rejst krav om, at bygningerne blev lovligt anvendt, så tidligt som den 5. maj 1972 i et brev til forsvarsministeriet. Dette brev er fulgt op af talrige andre henvendelser, mundtlige forhandlinger på højeste plan og tekniske gennemgange af bygningerne med deltagelse af embedsmænd fra ministeriet og kommunen. Men i hele denne tid, i disse to samfulde år, er der intet resultat kommet ud heraf. Betalingen er fortsat utilstrækkelig, og underskuddet på el- og vandforsyningen er vokset fra det ene finansår til det næste.

Først for nylig, for ganske nylig, har vi fået at vide fra Christiania, hvor mange man er, og man vil ikke oplyse, hvem man er, eller hvor man bor. Nedrivningen er ingen vegne kommet, fordi Christiania hele tiden har henvist til, at de ønsker opbygning i stedet for. Den forrige regering beskæftigede sig med et udkast til en nedrivningsplan, som man havde ladet forsvarsministeriets og kommunens teknikere forhandle sig frem til. Denne plan fra sidste efterår omfattede ca. 50 bygninger. Planen fra dette forår er lidt mere omfattende, bl. a. på grund af de yderligere skader, der er opstået i vinterens løb, så den omfatter ca. 60 bygninger.

Jeg har svært ved at forstå, hvilke resultater der kan opnås ved at lade sagen trække yderligere ud gennem nedsættelse af et folketingsudvalg til at foranstalte nye undersøgelser, indlede nye forhandlinger osv. Jeg tror nemlig ikke, at alt dette rime-

ligt hurtigt fører til lovlige tilstande i området uden omfattende nedrivninger. Hvordan ville man f. eks. lovgivningsbeboelsen uden store udgifter i alle de bygninger, som ligger i områder helt uden el, vand og kloak?

Det er selvfølgelig noget andet, hvis folketingsudvalget og finansudvalget skulle finde, at der bør nedsættes et udvalg til at tilrettelægge og overvåge et forsøg af social karakter i Christianiaområdet. Det har jeg ingen kommentar til, for jeg går ud fra som en fuldstændig selvfølgelighed, at så overføres arealansvaret også til socialministeriet. Det er ikke og kan ikke være et forsvarsministeriums opgave at være ministerium for sociale forsøg, og vi er heller ikke sagkyndige i den slags spørgsmål.

Med dette har jeg også svaret hr. Ib Christensen, der var inde på den tanke, om vi i stedet for at bruge 1 mill. kr. til nedrivning kunne bruge pengene til en udvidelse af f. eks. Koføeds Skole. Det er naturligvis ikke muligt for forsvarsministeriet at anvende sine bevillinger til sociale byggerier.

Der blev også rejst enkelte andre spørgsmål. Hr. Erlendsson trak paralleller til militærbegivenheder i vort lands historie. Hr. Christophersen gav et svar herpå, som jeg kan tilslutte mig. Christiania er i og for sig ikke et militært anlæg, og den eneste årsag til, at problemerne præsenteres for folketingsudvalget af forsvarsministeren, er, at den civile planlægning ikke har været så hurtig som den militære, således at civile instanser alligevel ikke stod klar til at modtage arealerne, da militæret forlod dem.

Fru Inge Krogh mente, at der fandtes våbenlagre på Christiania. Dertil vil jeg svare, at de rygter har vi også hørt i tidens løb, men der foreligger for os ingenting, der tyder på det.

Fru Hanne Reintoft mente, at regeringen ville bryde løfterne om Christiania. Dette er ikke rigtigt. Det er urigtigt alene af den grund, at ingen husvært gennem en aftale med husets beboere kan sætte lovgivningen ud af kraft. Enhver sådan aftale må naturligvis vige i forhold til lovlige bestemmelser. Når derfor Københavns kommune har pålagt forsvarsministeriet at bringe benyttelsen og beboelsen af en række bygninger til ophør, så er det ikke et påbud, som kan skubbes til side med henvisning til en regeeringsaftale med Christiania. Husene må helt